



Joan Lerma i Rita Barberà portaven Isabel, la viuda d'Estellés, a l'acte de l'Universitat de València.

RAFA GIL

Doctor honoris causa per la Universitat i homenatge al Teatre Principal

## El dia d'Estellés

El passat dijous 27, la ciutat de València era l'escenari d'un doble reconeixement a la figura del "millor poeta valencià des de l'època d'Ausiàs Marc", tal com el va definir Joan Fuster. Música i paraula van protagonitzar uns actes que més d'una vegada trencaren l'equilibri de l'emoció.

**27** de maig. La data ha quedat ja en el calendari estellesià amb els colors de festa major. Passaven uns quants minuts de les dotze del migdia quan l'Orfeó Universitari, d'uniforme rigorós, negre amb banda taronja, interpretava el *Veni Creator* i donava pas a la cerimònia d'investidura com a doctor honoris causa per la Universitat de València de Vicent Andrés Estellés. El paranimf no donava per a més. Més d'un amic hagué de quedar-se fora, mentre polítics com Clementina Ródenas, Albert Taberner, Vicent Ventura o Vicent Garcés i intel·lectuals com Gonzalo Anaya o Arcadi Garcia s'instal·laven en lloc preferent. En la presidència, el rector, Ramon Lapiedra, l'alcaldessa de València, Rita Barberà, el president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma, i Isabel Lorente, viuda del poeta. Al pati de butaques, borletes i bir-

rets llampegants en diversos colors.

Manuel Pérez Saldaña, director del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de València, també poeta, va ser l'encarregat de glossar la figura del "fill del forner que feia versos". Pérez Saldaña va recordar que la lírica d'Estellés havia reblit "les llibreries, les escoles, les manifestacions cíviques massives, la festa i la revolta" i va insistir en un fet poc destacat de l'obra de l'escriptor: la seua tasca crítica i de meditació sobre la realitat social que l'envolta. El seu discurs, molt aplaudit, va donar pas al lliurament a la dona del poeta dels símbols que acrediten el doctorat honoris causa. Ovidi Montllor, amb la qualitat i el sentiment que caracteritzen el seus recitats, va posar veu a uns quants poemes triats de manera personal: les síl·labes d'"Els amants", "La vida contada a un

nen del carrer" o "Convocatòria" s'apoderaren de l'ambient i provocaren algunes llàgrimes.

"Per posar sovint el dit en la nafra i ajudar-nos així a assumir sense maquilatge la nostra vertadera condició d'humans i de valencians, per haver cantat com ningú entre nosaltres, aquells dies que ens deuen i que mai no tornaran..." eren alguns del motius que Ramon Lapiedra va esgrimir a favor del doctorat honoris causa; les seues paraules, seguides del protocol·lari *Gaudeamus Igitur* donaren fi a l'acte acadèmic.

A la nit, el rector, més relaxat, era un més dels espectadors que omplien el Teatre Principal de València. Al segons pis, una pancarta decorava contundentment la balconada: "No estem tots, falta Guillem. La lluita continua". L'Associació d'Amics de la Biblioteca Pública Valen-

dels valencians. Els noms de Miquel Grau i Guillem Agulló, víctimes de la violència feixista, s'uniren en el seu discurs al compromís iniciat per Vicent, i a les "herbes encara per segar", en clara referència a les concessions realitzades durant la transició i a les reformes pendents de realitzar. Segur que, en un futur no massa llunyà, joves com Grau i Agulló podrien visitar la tomba d'Estellés amb "les claus de la nostra casa", utilitzant l'expressió del Tio Canya, Eliseu Climent finalitzà un parlament vibrant i força emotiu. Encastat en les actuacions musicals, Josep Alonso, president del col·lectiu Amics de Vicent Andrés Estellés, que va promoure la iniciativa del doctorat honoris causa, va destacar molt breument la qualitat humana del poeta i va recordar també la figura de Guillem Agulló, membre del col·lectiu. Jaume Pérez Montaner, professor de literatura catalana a la Universitat de València, va posar punt final als parlaments amb un petita lliçó sobre la influència

d'Ausiàs Marc en l'autor d'"Els amants".

Ovidi Montllor, una vegada més, però ara acompanyat pel mestratge de la guitarra de Toti Soler, va tancar l'acte amb la recitació-cant, plena dels matisos que només ell pot donar, de diversos poemes. Ram de flors de mans de la presidenta de l'Associació d'Amics de la Biblioteca, Glòria de Frutos, per a Isabel i placa commemorativa de mans del Conseller de Cultura, Andreu López. Ambient de festa i emoció continguda, espurnes als ulls de la filla del poeta. Una exposició de quadres, fotografies i altres materials recordarà durant la pròxima setmana, a la Biblioteca de l'Hospital de València, l'homenatge. El conseller, abans d'abandonar el recinte del Teatre Principal, retenia Jaume Pérez Montaner pel braç: "Moltes gràcies, però ara hem de començar a impulsar la traducció. Sense esperar. Seria imperdonable". Totalment imperdonable.

Jordi Sebastià

ciana, amb la col·laboració de la Conselleria de Cultura havia pres la principal escena del País Valencià per homenatjar un poeta que, com va definir Vicent Ordinana, portaveu de l'associació en l'acte, "va identificar-se com a poble com cap altre en la història de la literatura". I vingué la música: Manuel Miralles i Vicent Torrent, del grup Al Tall, començaren, amb dos temes, un seguit d'interpretacions on les paraules d'Estellés eren les protagonistes: el treball sobre el folk d'Al Tall, el ritme mediterrani i trepidant de Remigi Palmero, la música popular en boca de Lluís Miquel i les balades de Paco Muñoz demostraren que els versos del poeta de Burjassot tenien una musicalitat pròpia i variada que els estils no podien limitar.

Eliseu Climent, editor de les obres completes de l'homenatjat, va ser el segon dels parlamentaris a intervenir. Amb contundència, l'engrescador cultural per excel·lència del País Valencià va parlar del compromís cívic de l'escriptor de Burjassot, de la seua crida constant a la revolta contra la injustícia i per la dignitat



Ovidi Montllor, dalt, amb Toti Soler i Lluís Miquel, baix, demostraren la validesa musical dels versos d'Estellés.

RAFA GIL